Kápolnásnyékre érkezett a Barátság-vezetéken a szovjet olaj

Negyvenhat órás útjának befejeztével szerdán délelőtt 9 óra 22 perckor, szinte menetrendszerű pontossággal megérkezett a kápolnásnyéki tárolóállomásra a szovjet olaj, amely hétfőn délelőtt kezdte meg áramlását az Ipolyság melletti Tupáról a Barátság-vezetéken.

A műszaki előkészületek után a vezetékekből a tartályba csapolták az első négyszáz köbméter olajat.

A három, egyenként ötezer köbméteres tartály teljes megtöltésére csak e hét végén, a jövő hét elején kerül sor. A csehszlovák határ és Kápolnásnyék között húzódó 145,8 kilométeres vezeték, amelynek befogadóképessége 18 600 köbméter, már végig megvan töltve.

A cső tartalmának rendszeres áramlása azonban a megállapodások értelmében csak a hét végén kezdődik meg.

A kápolnásnyéki állomáson most megvárják a rendszeres olajszállítás indulását, s az első tartályok megtöltése után egy erre a célra szolgáló csővezetéken az olaj elindul a Kápolnásnyéktől 68 kilométerre levő sőnyi finomítóba.

Magyar és osztrák szövetkezeti szakemberek találkozása a bécsi magyar követségen

Sebes István, hazánk bécsi követe, a magyar szövetkezeti küldöttség vezetője, Erdei Ferenc, a Szövetkezeti Tudományos Tanács elnöke, a Magyar Tudományos Akadémia főtitkára bécsi tartózkodása alkalmából kedd este koktélt adott, amelyen az osztrák földművelésügyi miniszter képviseletében megjelent dr. Ferdinand Otto főosztályvezető, valamint számos szövetkezeti vezető és újságíró.

A vendégek nagy érdeklődéssel hallgatták Erdei Ferenc szemléltető tájékoztatását a magyar szövetkezetek felépítéséről és tevékenységéről.

A KONGRESSZUSI IRÁNYELVEK SZELLEMÉBEN

Eredményesen dolgoznak a Csongrád megyei szervezett munkások

Kibővített ülést tartott a Szakszervezetek Megyei Tanácsa

Szerdán délelőtt Szegeden, a szakszervezetek székházában kibővített ülést tartott a Szakszervezetek Csongrád Megyei Tanácsa. Megtárgyalta az MSZMP Központi Bizottsága kongresszusi irányelveinek jelentőségét, s az irányelvek alkalmazásának kérdéseit a szakszervezeti munkában. E napirend előadója Juhász József, az SZMT vezető titkára volt. Ezután az ülés résztvevői meghallgatták az iparban és mezőgazdaságban folyó kongresszusi munkaverseny helyzetéről, az ipari üzemek nyolchavi munkájának eredményéről szóló beszámolót, amelyet Hoffmann Márton, SZMT-titkár terjesztett elő. Részt vett az ülésen és felszólalt Ábrahám Antal, az MSZMP Csongrád megyei bizottsága párt- és tömegszervezeti osztályának vezetője is.

A kibővített ülés beszámolói és az utána következő vita megállapította, hogy

a szakszervezeti mozgalom a maga sajátos módszereivel Csongrád megyében is igyekszik megismertetni a dolgozókkal az MSZMP Központi Bizottsága kongresszusi irányelveit.

A szakszervezetek különböző vezető szervei és néhány nagyobb üzem szakszervezeti bizottsága már megtárgyalták az irányelveket, és következtetéseket vontak le a szakszervezeti munka számára. Az eddigi szakszervezeti tanácskozások alapján elmondhatni, hogy

a szervezett dolgozók Csongrád megyében is értik az irányelvek lényegét,

s tevékenységükben érezhető az irányelvek mozgósító ereje.

Megyénk szervezett dolgozói is örülnek annak, hogy befejeztük a szocializmus alapjainak lerakását, bár többen felvetik, miért nem mondjuk ki azt, hogy Magyarország szocialista népköztársaság. Részletesen foglalkoztak a beszámolók és a hozzászólók a mezőgazdaság szocialista átszervezésének problémáival, tapasztalataival. Hangsúlyozták, hogy

erősíteni kell a szakszervezetek falusi kapcsolatait.

Az ipari szakszervezetek adják át mozgalmi és termelési, valamint munkaverseny-szervezési tapasztalataikat a termelőszövetkezeti parasztságnak. Ebben

nagy szerepet vállalhatnak magukra a falusi szakmaközi bizottságok és a MEDOSZ megyei bizottsága.

A kibővített ülés részletesen foglalkozott a szocialistabrigád-mozgalom eddigi eredményeivel, s a kongresszusi versenyben elért fejlődéssel. Megállapította, hogy ez év első felében újabb 550 munkabrigád alakult, 4900 fővel, s

ma már 1050 brigád több mint tízezer taggal küzd a szocialista címért.

Tavaly 224 brigád viselte a büszke címet, ma már 290.

Hasznos kezdeményezések vannak ma már a szocialistabrigád-mozgalom magasabb formáinak kibontakoztatására is. A Szegedi Kenderfonógyárban a korábban alakult szocialista címért küzdő szakmány példáját újabbak követték.

A kongresszusi verseny idején

legnagyobb tömegeket az egyéni versenyforma mozgat,

amely a kiváló dolgozó oklevélért és jelvényért folyik. Ezt a kiváló dolgozók számszerű növekedése is mutatja. Az elmúlt év első fél évében 1990, 1962 első fél évében pedig már 2335 fő nyerte el az oklevelet, illetve a kiváló dolgozó jelvényt.

A különböző versenyformák értékelésénél, népszerűsítésénél is van fejlődés.

Az erkölcsi elismerés, az anyagi jutalmazás ösztönzően hat a munkaversenyre.

Javult az együttműködés a szakszervezeti szervek, a párt- és a gazdaságvezetés között.

Ez is jó hatással van a munkaverseny alakulására és eredményességére.

Az ülés résztvevői foglalkoztak a munkásszülők gyermekeinek segítésével, hogy a jövőben eredményesebben tanulhassanak az iskolákban. Több helyes javaslat is született. Többi között megvalósíthatónak tartották, hogy

a jövőben a szakszervezeti könyvtárak tartsanak közép- és felsőiskolákban használatos tankönyveket,

olyan irodalmi és tudományos műveket, amelyek kölcsönzésével segíthetik a munkásszülők gyermekeit. Helyes lenne például a könyvtárakat, szakszervezeti művelődési otthonokat is jobban hasznosítani a munkásszülők gyermekei tanulmányának segítésére. Például olyan gyermekek, akik nem kaphatnak helyet iskolai napközi otthonban, azok részére helyet biztosíthatnának a művelődési otthonok, ahol szakfelügyelet mellett tanulhatnának.

Megvalósítható az is, hogy pedagógiában jártas üzemi mérnökök segítsék a technikumokban tanulókat.

A beszámolókat követő vitában tizenketten szólaltak fel. Értékes javaslatokkal egészítették ki a beszámolóban felvetett kérdéseket, amelyek közül többet határozatként fogadott el a Szakszervezetek Megyei Tanácsa.

TAKARÉKOS FIATALOK

A kiskereskedelmi vállalat KISZ-istáinak hasznos kezdeményezése

A Szegedi Kiskereskedelmi Vállalat KISZ-fiataljai már az ünnepi játékok alkalmával is kitűntek jó munkájukkal, udvarias magatartásukkal. Sok apró ötlettel segítették a boltok csinosítását, a vevők vásárlását. Ezért a vállalat vezetősége nemrég három és fél napos, tapasztalatcserével összekötött jutalomútra küldte el őket a fővárosba. A KISZ-fiatalok a budapesti üzletek tanulmányozása közben igen sok újat, hasznosat tapasztaltak, s ezt igyekeznek itthon, napi munkájukban is megvalósítani.

Egyetértéssel

A napokban KISZ-taggyűlésre készülődtek. A gyűlés kezdete előtt néhányan félrevonultak, jegyezgettek, tanakodtak. A gyűlésen aztán hangosan is elmondták véleményüket. Ha a többiek is támogatják, felhívást intéznek a vállalat valamennyi fiataljához, hogy vállaljanak védnökséget a takarékossági mozgalom felett. A javaslatot lelkesen, örömmel fogadták a fiatalok. Több órán keresztül csakúgy ontották a hasznosnál hasznosabb ötleteket, kezdeményezéseket, amelyeket a »hivatalosan« megszervegezett felhívásban rögzítettek. A felhívás többek között megállapította, hogy a vállalat dolgozóinak több mint fele fiatal, tehát munkájuk jelentősen befolyásolhatja a vállalat takarékossági eredményeit.

Néhány példa

Megbeszélték azt is, hogy a különböző szakmák területén más-más szempontok szerint vehetik ki részüket az ifjúmunkások ebből a hasznos munkából. S íme néhány példa. Megtakarítás érhető el a szállításoknál, a boltközi árumozgatás lebonyolításánál. Ahol lehet, a boltok egymás között maguk szállítsák az árut, így sok munka elvégezhető saját erőből, hangzik az egyik javaslat. Az áruval érkező hasznos csomagolóanyagot ne dobjuk a szemétbe, hanem használjuk fel újra.

A nagyobb megtakarítást jelentő javaslatok egyike a következőképpen hangzik: »Az áru gondos, figyelmes átvételével csökkenteni kell az árujavítási költséget, a selejtződést. A gondosabb minőségi áruátvétellel, s a hibás, selejtes áruk visszaadásával emelkedik a nyereségrészesedés. Emellett ügyelni kell a helyes árukezelésre, nehogy romlást, selejtződést okozzanak.

Ők az első megvalósítók

A későig tartó KISZ-gyűlés igen jó hangulatban ért véget. A KISZ-isták elsőként kezdték megvalósítani javaslataikat a következőképpen. Hat KISZ-fiatal a 17-es számú papírboltnál társadalmi munkában füzetet szállított több órán keresztül, s így megtakarította a szállítási költséget. A 17-es számú bolt vezetője olyan elégedett volt a fiatalokkal, hogy felkérte a pártvezetőséget, dicsérje meg őket szorgalmas munkájukért. Így kapott dicséretet Balogh Tamás, Révész Sándor, Tábith János, Király Antal, Aradi Éva és Hanacsak Teréz.

Élénkebb lett az élet a KISZ-szervezetben is. A fiatal munkások közül 19-en jelentkeztek a KISZ politikai körbe, ezenkívül többen határozták el magukat szakmai továbbképzésre. Sokan jelentkeztek irodakezelői tanfolyamra. Szervezik a mozgalmat a Szakma ifjú mestere cím elnyeréséért, s emellett napi munkájuk közben a boltokban mindent megtesznek a kulturáltabb kereskedelemért. Legfőbb óhajuk, hogy a vevők a vásárlás után elégedetten távozzanak az üzletekből.

Korváth Lászlóné

Nyíltan és igazságosan

Talán nincs nehezebb és felelősségteljesebb munka, kötelesség, mint véleményt alkotni emberekről, munkatársakról, igazsággal megmérni tetteik súlyát, gondolati és érzelmi hovatartozásukat, értékeiket és hibáikat. Valamikor a legnagyobb titokzatosság ködébe burkolták ezt a tevékenységet, de végül sikerült ennek a munkának megteremteni igazi elvi alapjait és meghonosítani a gyakorlatban legjobb módszereit. Először is megszűnt minden titokzatossága; nincsenek rejtett »káderlapok«, feljegyzések, az ember úgy nézhet bele a róla készített jellemzésbe, mint a tükörbe. Joga van ahhoz, hogy tiltakozzék olyan pontjai ellen, amelyeket igazságtalannak, méltánytalannak ítél, kiegészítéseket és törléseket javasolhat, azaz mint legilletékesebb segíthet abban, hogy valóban reális legyen az az értékelés, amit róla készítenek. Az így elkészült jellemzés nem örök és változtathatatlan »bizonyítvány« egy emberről, időnként új adatokkal bővül, aszerint, ahogy az ember változik — akár előnyére, akár hátrányára. A személyzeti munka szükséges demokratizálásának módszerei ezek — jól bevált, igazságos eljárások, melyek növelik a bizalmat, a biztonságérzetet, s egyúttal nagy segítségére vannak az olyan embernek, aki a szüntelen tökéletesedés útját akarja járni.

Nincs mindenkiről fölfektetve ilyen személyi lap, csak bizonyos beosztások esetén követelik ezt meg, de az élet gyakran produkál olyan eseteket, hogy kisebb beosztású emberekről is kérnek véleményt. Egy áthelyezés, egy előléptetés, egy fegyelmi ügy vagy más ilyen dolog rendszerint azzal jár, hogy jellemzést kérnek az érintett emberről — s ilyenkor le kell írni, vagy meg kell mondani, hogy mit tartanak róla. Ebben sincs semmi boszorkányság: ugyanolyan elvek és módszerek szerint járnak el az illetékesek, mint bármely más személyi ügyben — nyíltan, becsületesen, őszintén.

Mindenki esküszik rá, hogy ez a becsületes, nyílt káderpolitika polgárjogot nyert és elűzte a személyzeti munkával kapcsolatos korábbi idegenkedést; emiatt — vagy talán éppen emiatt! — nyugodtan élnek, dolgoznak és alszanak az emberek. Egy azonban kétségtelen: sokkal nehezebbé tette azok dolgát, akik ezzel a munkával hivatásból foglalkoznak, vagy olykor hivatalból kénytelenek foglalkozni. Minden leírt szóért felelősséggel tartoznak, minden ítéletet igazolniok kell, tehát a szubjektivizmusnak még az árnyéka sem kísérheti tevékenységüket. Amikor hét lakat alatt őrizték, s csak önmaguknak produkálták ezeket a személyi dokumentumokat, csak saját lelkiismeretüknek tartoztak felelősséggel. Most szemtől szembe is el kell mondani a véleményt, és úgy kell megfogalmazni, hogy annak minden sora helytálljon. Bizonyítékok szükségesek tehát egy-egy elmarasztaláshoz, s érvek egy-egy jellemzés megokolásához.

Korántsem akarom megtámadni ezt a gyakorlatot, hiszen mindnyájunk kötelessége, hogy óvjuk és védjük. A fenti gondolatból kiindulva azonban rá kell mutatni bizonyos fonákságokra — pontosabban arra, hogy a személyzeti munka demokratizmusa hogyan fordul szembe olykor az emberi gyengeség miatt saját tartalmával, szellemével. Ha mostanában fogalmazott jellemzéseket olvasunk, egyre inkább az a meggyőződésünk, hogy ez a tevékenység kezd elszürkülni, s ismét sematizálódik. A teljes általánosság, a jellembeli és egyéb problémák megkerülése, a langyos óvatosság bélyege ül rajtuk. Vajon miért? Azért, mert akiknek dolga volna, hogy számba vegyenek erényeket és hibákat, s azokból mérlegeljenek, sok esetben nem végeznek elég alapos munkát az emberek megismerése érdekében, s így sem velük, sem magasabb szervekkel szemben nem merik vállalni a felelősséget. Maradnak hát az egyszerűbb megoldás mellett: se hideget, se meleget nem fújnak.

Úgy is fogalmazhatnánk, hogy nincs elég bátorság megmondani a tényleges emberi hibákat, gyengeségeket sem; s nincs elég erő az egyébként meggyőződéses vélemény megvédéséhez. Előfordult már olyan eset is, hogy miután kiadtak valakiről hivatalos jellemzést, midőn más munkahelyre távozott, telefonon »pótjellemzést« adtak — visszavonva az eredeti jó néhány kitételét, vagy megpótolva az abba fel nem vett gyengeségekkel. Ki kit csapott be ez esetben? Mindenki mindenkit. De hát mi szükség van erre? Az egyenes beszédnek van csak értelme. Kárára voltak e módszer hívei önmaguk becsületének, amikor a »suba alatti« jellemzéssel elárulták gyengeségüket és gyávaságukat; nem szolgálták annak az embernek a fejlődését, akiről a jellemzést kiadták, hiszen ő is hasznát vehette volna a bírálatnak; s végül nehéz helyzetbe hoztak olyanokat, akik tovább kötelesek foglalkozni azzal az emberrel, mert örök dilemmában lehetnek miatta: most aztán melyik véleménynek higgyenek?

Az ilyen eljárások, vagy csak maga az e munkában kísértő gyávaság tünetei is sok esetben éppen a demokratizmusra való hivatkozással vannak összefüggésben. Azt mondják némelyek: »Hiába írom én le, hogy ez az ember megbízhatatlan a munkában, vagy fegyelmezetlen, úgyis lefaragja magáról ezt a jogos véleményt. Addig jön-megy, kilincsel, míg itt is lealkuszik egy keveset, ott is, s a végén semmivé zsugorodik az egész. Így aztán szerzek magamnak egy ellenséget«. Van, aki így érvel: »Igaz ugyan, hogy sok baj volt ezzel az emberrel, de ha én ezt megírom róla, esetleg nem veszi át a másik üzem, vagy hivatal. Hadd menjen... Bajlódjanak vele ott!«

Bármilyen súlyos is az ítélet — ki kell mondani: ez közönséges elvtelenség. Az egyszerűbb és kényelmesebb eljárás előnyben részesítése a nehezebbel és felelősségteljesebbel szemben. A személyzeti munka demokratizmusa nem a hibák elnézését jelenti, hanem éppen azok bátor és nyílt feltárását. Biztosíték arra, hogy ne kerüljenek irreális megítélések jellemzésekbe — de egyúttal garanciául kell szolgálnia a megalkuvással szemben is.

Néha még a párton belül sem értik meg ennek a gyakorlatnak a két oldalát, az egész folyamat dialektikáját. Bármilyen furcsán hangzik is, dogmatikusan értelmeznek bizonyos elveket, állásfoglalásokat, s ezzel éppen »jobbra« tesznek engedményeket. Pártunk vezetőszervei különböző dokumentumokban többször állást foglaltak már abban, hogy az 1956-os eseményeket lezártnak tekintjük azzal, hogy ki-ki megkapta akkori szerepléséért az őt illető elmarasztalást. A magunk részéről nem fogjuk ezt minduntalan fölhánytorgatni. Lehetőséget nyújtunk minden elmarasztalt ember számára, hogy beilleszkedjék a munkába, a szocializmus építésének folyamatába és ott tegye jóvá, amit a néppel szemben elkövetett. Ezzel a lehetőséggel sokan éltek: becsületesen dolgoztak és őszinte megbánást tanúsítottak. Közülük többen ismét képességeiknek megfelelő munkakörben tevékenykednek. Mint állampolgárok, nem viselnek homlokukon megbélyegzést, nem üldözi őket senki — ilyen időtávolból a közvélemény is a megbocsátás álláspontjára helyezkedett velük szemben. De az, hogy pártalapszervezetek közöttük keressék az új tagjelölteket, igazán túlzás. Pedig történt ilyen. Az Ifjú Gárda ifjúsági otthon alapszervezete fölvett tagjelöltnek egy tanárt, akit annak idején fegyelmi úton bocsátottak el előző munkahelyéről az októberi eseményekben vállalt szerepe miatt. Hasonló eset történt a 600-as iparitanuló-intézetben. A XI. Autójavító Vállalat alapszervezete hozzájárult ahhoz, hogy 18 hónapi börtönbüntetését letöltött ember tagjelöltkönyvet kapjon. Nem volt senki, aki ott, a taggyűlésen szemükbe mondta volna: elismerjük az igyekezetet, a megbánást, de azért a pártba való jelentkezés esetén mégsem tekinthetünk el olyan súlyos politikai vagy erkölcsi botlásoktól. Igen, vannak helyzetek, amikor a »lezárt ügyekkel« is számolnunk kell, mint megtörténtekkel.

Messzemenő következtetéseket nem akarok levonni az említett esetekből, de mint tanulságot, föltétlenül szükséges summázni, hogy az úgynevezett »személyi politikában« is érvényesülnie kell a marxizmus—leninizmus elveinek. A személyi ügyek intézésének demokratizmusa nem jelentheti a hibákkal szembeni megalkuvást, a gyengeségek fölötti elnézést. Ügyünknek és az egyes embernek ugyanúgy kárára van, ha megkerüljük a problémákat, ha nem vállaljuk azt a harcot, amit e téren kell megvívnunk. Körültekintően, igazságosan, a kollektív bölcsesség fényénél mérjük meg, hogy ki mit ér, s az így kialakított reális, megbízható és igazságos vélemény mellett tartsunk is ki.

SZ. SIMON ISTVÁN